

ARTE VIZUALE. QEENTarta*

Oana TANASE

Salile Muzeului Literaturii Romane ofera zilele acestea posibilitatea de a viziona lucrarile de diploma a cinci dintre absolventele sectiei de pictura a Universitatii de Arte din Bucuresti; nedumeririi spectatorului exersat sa descopere prin parcurgerea unei expozitii un miez unificator – fie el tematic, fie stilistic – ii raspundem ca prezenta expozitionala este una colectiva, departe de programele formulei de grup/grupare artistica.

In revizitarile nepolemice, ferite de superstitii postmoderne – parte dintre tinerele artiste declarandu-se rezervate fata de strategiile postmodernismului – ale unui registru simplu de motive, ale unui ilustrativ nu inventat sau deghizat ci, dimpotriva, usor descifrabil, am identificat totusi un interes comun: rasturnarea anumitor canoane/clisee reprezentationale si a unor grile de lectura si redirijarea atentiei privitorului prin abila izolare si solicitare a detaliului iconografic. Aceasta rasturnare/schimbare de perspectiva nu este una scandaloasa inasa, ci temperata, discreta chiar, si indica in primul rind o buna pozitionare a tinerelor artiste fata de subiectul ales.

Diferite densitati cromatice echilibreaza compozitiile Bogdanei Contras: ipostaze ale starilor ingeresti suspendate pe pinza, in care aripa schiteaza zborul; Cimpurile Cristinei Diaconescu releva posibilitatile de sugestie a starii de peisaj de care se agata anotimpurile. Interesul Dilmanei Iordanova de a capta o stare cu atit mai interesanta, cu cit este mai ambigua, mai derutanta, configureaza, prin dialog cu portretul flamand, pe de o parte, si cu chipurile timpului sau, pe de alta parte, o seducatoare friza de priviri. Manipularea spectatorului este operata printr-un dublu proces: unul in ordinea temporalitatii – portrete flamande xeroxate alb-negru si imprimate pe pinza alterneaza cu portrete in marime naturala ale prietenilor artei. Al doilea este de ordin psihologic: imposibilitatea de a comunica cu misterioasele chipuri te impinge spre gustul ironic-amarui al tesaturii decorative ce serveste drept fundal. In seria Adam si Eva (istorie amplificata in care sint accentuate deopotriva detalii anatomic – piciorul – si detaliul iconografic – marul), Anca Collier reinterogheaza solutia transpunerii binomului feminin-masculin prin termenii pasiv-activ, dialogul formelor configurandu-se ca zona de interes si in jocul anamorfozelor din seria de fotografii. Irina Chira se opreste in Judecata de Apoi, Adam si Eva, Dublu portret asupra scheletului compozitional abreviat al icoanelor pe sticla si incearca sa focalizeze atentia spectatorului asupra detaliului etnografic prin resolicitarea lui cromatica.

* Qeenta, Muzeul Literaturii Romane (etaj), iulie 2000. Expun: Irina Chira, Anca Collier, Bogdana Contras, Cristina Diaconescu, Dilmana Iordanova.